

för Alle og noksom bekjendt, at Grundskatterne, naar de ere paalagte som faste Skatter, netop i Tidernes Løb fuldstændig faae Karakteren af ikke at være Skatter, men derimod en Slags Prioriteter, som vedkommende Oppebærer af Afgiften har i den faste Eiendom, og derfor fuldstændig kunne gaae ind under Eiendommens Priis. Jeg behøver saa meget mindre at opholde mig derved, som den høitagtede Indenrigsminister jo ikke alene har udtalt, at dette var hans Hovedidee, men han tillige har udtalt, at han fra Først af har tænkt paa at udføre den paa en lignende Maade som den, jeg har foreslaaet, fordi det i og for sig forekom ham at maatte være det vigtigste, hvad der jo ogsaa virkelig er Tilfældet, og hvorfor? Fordi det, hvorpaa det kommer an, dog ikke er, at alle forskjellige Eiendomme tilsammen faae den samme Skat, som de tidligere have haft; men det, hvorpaa det egentlig kommer an, er, at den enkelte Eier faaer den Skat, han før har haft, og at han ikke kommer til at svare Mere, end han har kunnet gjøre Regning paa.

Den Hovedgrund, som den ærede Minister har anført for, at han har forladt denne sin første Tanke, er ogsaa den, der idag er saa stærkt fremhævet af den ærede Ordfører, men som jeg maa tilstaae det har forundret mig, at de ærede Herrer have kunnet blive staaende ved, nemlig at Grundtaxten i Virkeligheden hviler baade paa Grund og Bygning, og at det, før at stille disse ad, vilde være nødvendigt at gaae tilbage og udfinde, hvad man i 1683 havde tænkt sig at lægge paa Grundene, og hvad paa Bygningerne. Det er Hovedgrunden; men, mine Herrer, denne Hovedgrund, maa jeg tillade mig at sige, er aldeles ingen Grund. Det er aldeles ligegyldigt, hvad man i 1683 har tænkt paa at lægge paa Grunden og paa Bygningen; Grundskatten hviler nu i Virkeligheden ikke paa Grund og Bygning, Bygningen indstaaer tillige med Grunden for Skatten, men denne hviler, ifølge sin Natur, kun paa Grunden. Der hviler den samme Skat paa Grunden, hvad enten der staaer en Bygning paa den af 500 eller af 50,000 Rd.s Værdi, enten der staaer et eenetages Hus med 3 smaa Tag, eller en treetaages Gaard med 50 Tag paa den. Det vilde

som Følge heraf være den største Modsigelse af Verden at sige, at Skatten hviler paa Bygningen, nei, den hviler kun paa Grunden. Noget Andet er det, som sagt, at Bygningen ogsaa indstaaer for Udbetelsen deraf, og at Staten eller Kommunen, kort sagt Skattens rette Oppebærer, ikke alene i Grunden, men ogsaa i Bygningen, som overhovedet i vedkommende Eiers Eiendele, kan søge Skatten betalt. Altsaa det, hvorfor man har forladt det, som selv af den høitagtede Minister er erklæret for at være det Rigtige, er efter min Overbeviisning en fuldstændig Misforstaaelse af Skattens Natur. — Dernæst har den ærede Ordfører idag udtalt, at det Grundlag, man saaledes vilde komme til ved at følge mit Forslag, ved at slaae fast, hvad der tidligere har ligget paa Eiendommene, vilde være ubilligt og mangelfuldt for Fremtiden. Ja, det kommer naturligviis an paa, hvad man forstaaer ved Fremtiden. Skulde det være et Grundlag for nye Skatter, saa vilde det være i høieste Grad ubilligt og mangelfuldt, og det er netop derfor, jeg har foreslaaet et heelt andet Grundlag til Overveielse af Tinget, saafremt det maatte ønske, at Eiendomsbesatningen fortsattes, at der lægges nye Skatter paa de faste Eiendomme; men naar vi holde os til de gamle Skatter alene, saa er det ikke ubilligt og mangelfuldt, men netop det Rette, det tillader jeg mig at paastaae; saa er det netop ubilligt og mangelfuldt at fordele Skatten. Jeg kan ikke komme til anden Overbeviisning, end at det er ubilligt og mangelfuldt, naar jeg har kjøbt en Eiendom med en vis Skat, og min Nabo en anden Eiendom med en anden Skat, at man saa pludselig en Dag kommer og siger — og vi have naturligviis taget Hensyn dertil, da vi erhvervede Eiendommene. — nu skulle 3 dele ligelig; jeg siger, at efter min Anskuelse er det ikke ligeligt. — Endelig har den ærede Ordfører idag udtalt, at den Maade, hvorpaa jeg har villet udføre min Idee, ogsaa var høist mangelfuld, og at det ligefrem laa i mit Forslag, naar man sammenlignede den 1ste Passus i min § 3 med den 4de, saa at jeg slet ikke kunde opnaae, hvad jeg vilde; men, mine Herrer, der er her den samme Forvirring med Hensyn til Skattebegrebet,